

"La renovació ha de ser de debò, no estètica"

En la darrera de la sèrie d'entrevistes a dirigents de CDC amb motiu del seu desè congrés, Jaume Ciurana demana una renovació a fons del partit. Aquest jove dirigent, membre de l'executiva del partit, recela també dels acords amb el PP.

El nom de Ciurana va aparellat a nissaga convergent. Jaume Ciurana és fill d'un dels fundadors de CDC, i és un exemple de la generació de joves que una vegada *jubilats* de la JNC van adquirint més responsabilitats en el partit que els ha vist créixer. Membre de l'executiva de Convergència, i regidor —"alcalde"— del districte de Sarrià de Barcelona, Jaume Ciurana va ser una de les veus més destacades de CDC que es van alçar contra el pacte amb el Partit Popular. Sis mesos després, la desconfiança continua sobre la taula. A les portes del desè congrés del partit, Ciurana vol un partit renovat a fons, més àgil, i que no perdi l'horitzó sobiranista. Però no té pressa. Acaba d'anunciar que deixa la presidència de la federació barcelonina de CDC.

—Un any després de ser escollit president de la federació de Barcelona de CDC, té la intenció de deixar el càrrec aviat. A què obeeix aquesta decisió?

—Jo em vaig presentar a president després d'una dimissió de l'equip anterior amb el compromís de guiar el partit durant tres fets importants que havien de passar en un any: les autonòmiques, les generals i el congrés del partit. Aquests tres reptes els hem afrontat bé, tot i que en el primer hauríem desitjat aconseguir més vots. Per a mi, arribar a la presidència de CDC de Barcelona no era un objectiu, sinó que m'hi vaig trobar per diverses circumstàncies. És un càrrec que requereix més hores de les que hi pot dedicar un regidor de districte. Si ara els responsables del partit han de ser gent que s'hi dediqui d'una forma prioritària i gairebé exclusiva, és lògic que no em torni a presentar. En paraules de Pere Esteve, la gent es dedica

a allò que pensa al matí quan es lleva. En el meu cas és difícil, ocupant el càrrec que ocupo, pensar només en el partit.

—Abans de conèixer la seva voluntat de deixar el càrrec, ja havien circulat rumors sobre possibles successors, entre ells Artur Mas. Aquest fet l'ha molestat?

—Els partits polítics ja se sap com funcionen. En Pere Esteve sap de les meves intencions des del mes de gener del 1996. Ja fa més de deu mesos, per donar temps per preparar un relleu. Quan una decisió s'anuncia amb tant de temps, es lògic que es busquin persones o que hi hagi interessos de persones que aspirin al càrrec.

—El successor a la presidència de la federació de Barcelona de CDC hauria de coincidir amb la mateixa persona que encapçalà la llista de CiU a les properes municipals?

—No necessàriament. Fins ara cap president de Barcelona ha estat candidat a les municipals. Ni Roca, ni Cullerell ni Trias Fargas tenien aquest càrrec. Podria ser que fos bo que coincidís però no és necessari.

—Aquest cap de setmana CDC celebra el seu desè congrés. Que n'espera, d'aquest congrés?

—En primer lloc, com diu l'anunci, que ens renovi per dins i se'ns noti per fora. Espero que la

renovació no sigui una pura operació de maquillatge o estètica, sinó que sigui una renovació de debò. No parlo tant de persones, com sobretot d'actituds i gestos. De moment, el congrés ja ha tingut un èxit important: reconciliar dos conceptes que a Convergència no anaven massa junts, com ara la vida interna de CDC i el debat.

—Abans no hi havia debat?

"Sovint Convergència ha estat un partit feixuc, lent de reaccions i poc dinàmic. Aquest congrés ha de marcar un canvi de tendència."

"No hem de voler que el PP es converteixi al catalanisme, sinó que ens respecti."

—Sí, però hi havia un debat condicionat. Sobretot hi havia una delegació del debat. Durant molt temps els militants havien delegat el debat en la direcció del partit. I això no és bo. La responsabilitat d'aquest fet era compartida. La militància delegava i hi havia uns hàbits de la direcció que ho facilitaven.

—*Parlava d'una renovació a fons, que no sigui una operació de maquillatge. Quins canvis ha de comportar aquesta renovació?*

—Moltes coses. En primer lloc, que Convergència ha de continuar essent una convergència, una convergència d'idees, d'actituds, de persones amb un objectiu comú. Cal mantenir l'actitud del moment fundacional, que és una actitud oberta, interclassista i integradora. En segon lloc, Convergència hauria de fer un esforç, i aquest congrés hauria de servir per això, per separar allò que per nosaltres és essencial del que és conjuntural. Nosaltres tenim un ideari com a partit amb l'objectiu d'assolir un futur nacional propi per a Catalunya, i totes les altres actuacions polítiques conjunturals que s'emprenguin no ens han de desviar d'aquest objectiu. La vocació natural de Convergència és treballar per assolir la sobirania de Catalunya. La nostra vocació no és reformar Espanya. Convergència, en la seva acció política diària, ha de tenir més sentit d'estat propi. Això vol dir que tota la seva actuació hauria d'anar encaminada a dotar Catalunya de les infraestructures materials i ideològiques que necessita tot estat, tota nació sobirana. Nosaltres hem d'aconseguir el mateix grau de sobirania que tenen les altres entitats nacionals veïnes. I en tercer lloc, el congrés ha de servir també per fer de CDC un partit fort i àgil, amb capacitat de donar idees i plantejar nous horitzons. Sovint Convergència ha estat un partit feixuc, lent de reaccions i poc dinàmic. Aquest congrés ha de marcar un canvi de tendència. Hem de passar a ser un partit que promogui més la participació de la gent, un partit que porti el debat a la gent.

—*Agafant el primer punt, hi ha perill que Convergència deixi de ser una convergència després de l'acord que té subscript amb el PP?*

—Els perills sempre hi són. La gran virtut de CDC, des de la seva fundació, ha estat la seva capacitat integradora. El problema dels acords amb el PP no és, però, si serem més o menys convergència. El problema és que hem de saber diferenciar el que és conjuntural de la nostra acció política de les qüestions essencials. La nostra vocació no és participar en la política espanyola, sinó que la nostra activitat en política espanyola està supeditada al nostre objectiu, que és la sobirania de Catalunya. Si sabem explicar això, no hi ha cap risc de perdre la posició central que ocupem a Catalunya. També hem de tenir molt clar que sense justícia ni cohesió social la llibertat no serà possible.

—*Vostè va ser una de les persones de l'executiva de Convergència que més es va significar en l'oposició a pactar amb el PP després del 3 de Març. Sis mesos després, ha canviat d'opinió?*

—No, no hem canviat. Probablement CiU no tenia

un altre camí, però si tornéssim a fer el consell nacional on es va decidir si pactàvem o no, tornaria a dir el mateix. El PP encarna la nació castellana. Nosaltres representem la nació catalana. El que no podem pretendre és que el PP exerceixi de nacionalista català, perquè són nacionalistes espanyols. Els nostres desitjos són els seus malsons. No hem de pretendre que el PP es converteixi a la causa del nacionalisme català, sinó senzillament que ens respecti. No hem de convertir-los, i molt menys congeniar. L'acord al qual ara hem arribat és un acord circumstancial i en cap cas pot ser definitiu ni incondicional.

—*Però des de les files de CiU s'estan fent declaracions força optimistes sobre el funcionament del pacte amb el PP. Fins i tot hi ha qui parla de sintonia...*

—Jo crec que no s'hauria de fer balanç fins al final de l'acord. Només llavors podem saber si és un bon acord. Potser no hi havia més camí que el pacte, però sí que discrepo de la manera com s'ha escenificat aquest pacte i del grau de compliment que està tenint. Em sembla que és legítim preguntar-se fins a quin

"La vocació natural de Convergència és treballar per la sobirania de Catalunya. La nostra vocació no és reformar Espanya."
(Foto: Ricard Cugat)

"Em sembla que és legítim interrogar-se fins a quin punt la conversió que està fent el PP és sincera, sobretot veient les declaracions d'aquests dies de Felipe González."

RICARD CUGAT

punt la conversió que està fent el PP és sincera, sobretot veient les declaracions d'aquests dies de Felipe González o d'altres dirigents del PSOE, antics companys de viatge nostres. Ho anirem veient. El dia que sàpiga quines competències li queden al sots-delegat del govern sabré del cert si el canvi de governadors civils per sots-delegats és només un canvi de nom o realment hi ha un canvi important. El que sí que és cert és que en sis mesos amb el PP hem tret millor balanç que en dos anys amb el PSOE, però sis mesos encara és massa poc per fer una avaluació.

—*Quan el PNB aconsegueix la cessió dels impostos especials i aconsegueix augmentar la hisenda basca en 130 mil milions sense ser decisiu a l'hora de mantenir Aznar a la Moncloa, CiU viu una sensació d'estafa?*

—La veritat és que jo em sento igual de bé o igual de malament que abans. El PNB té el seu camí i nos-

altres, el nostre. Si ara el País Basc ha aconseguit els impostos especials, també els aconseguirem nosaltres. L'aspecte més preocupant en aquest tema és l'actitud del PP: si en tres mesos ha pogut resoldre les "dificultats tècniques" que ens va al·legar a nosaltres per no traspassar-los, vol dir que a partir d'ara, qualsevol excusa que doni per negar-nos alguna cosa pot estar sota sospita.

—*La Constitució encara és una eina útil?*

—La Constitució i l'Estatut són eines, amb una vida determinada. Quan ja els hàgim tret el màxim rendiment, quan ja no serveixen, caldrà canviar-les. Però encara hi ha aspectes prevists per la Constitució que estan sense desenvolupar. L'actual marc legal ens ha permès durant uns anys tenir un marc ampli de llibertats, però no s'ha de sacralitzar ni tampoc pot limitar els nostres drets nacionals.

—*El congrés de Convergència definirà la propera estació del trajecte de reconstrucció nacional de Catalunya, però no definirà quina és l'estació final on vol arribar el partit. Pensant en el futur de CDC, aquesta indefinició és positiva?*

—Seguint el símil ferroviari, nosaltres anem per una via que té diverses estacions. Però per nosaltres, tan important és que el tren vagi sempre ple com que arribi tan lluny com sigui. De res ens serviria definir l'estació final si el tren arribés buit. Els maquinistes han d'anar constantment mirant qui continua en el tren. La nostra via és la que té com a objectiu final recuperar la plena sobirania de Catalunya.

—*El tren de CDC té un maquinista molt clar, però el que no està clar és qui el pot substituir. Això dificulta el trajecte?*

—L'element més important és la via, després el tren i després el maquinista. Per aquest ordre. Tenim la sort de tenir un excel·lent maquinista, que continuarà guiant el tren durant molt de temps. Hi pot haver altres maquinistes, d'altres trens, que estiguin inquiets, perquè veuen que nosaltres, amb el nostre maquinista, arribem sempre els primers. Confonen desig amb realitat.

Pere Martí

La Fundació construeix habitatges de règim especial, per a famílies amb mitjans econòmics limitats. Ens cal el teu suport per ampliar aquesta activitat. Truca'ns i et facilitarem la memòria de la Fundació. Fes-te soci protector. Tel. (93) 417 38 08

Vilafranca · Igualada · Vilanova · Reus · Sant Martí de Tous · Torelló · Tortosa · Tàrraga · Molins de Rei · Platja d'Aro · Olot · Ripoll · Solsona · Alcarràs · Palafrugell · Pineda de Mar · Navarres · Cardona · Viladecans.

**CAP FAMÍLIA
SENSE SOSTRE**

Fundació
Família i Benestar Social